

krádeže dle §§ 171, 173, 179 tr. zák. a zločinem podvodu dle §§ 197, 199 a) tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce věcné (čís. 9 a) §u 281 tr. ř. vytýká stížnost, že § 199 a) tr. zák. předpokládá, by bylo v době činu proti pachateli, který se uchází o křivé svědectví, soudní řízení již zahájeno, a by osoba, u níž se pachatel uchází o křivé svědectví, byla k soudu jako svědek obeslána; v tomto případě nebylo v době, kdy obžalovaná jednala se Z-em, proti ní trestní řízení ještě zahájeno a ona sama nemohla vědět, že k němu vůbec dojde; Z. v té době nebyl ani jako svědek předvolán ani za svědka navržen. Tento výklad §u 199 a) tr. zák. jest právně mylným. Ze slov zákona »k t e r é m á b ý t i v y d á n o p ř e d s o u d e m« je zřejmo, že jsou zde zahrnuty jak případy, v nichž někdo uchází se o křivé svědectví ve věci, u soudu již zahájené, tak případy, kde jde o věci, které teprve mají býti (nebo budou) před soudem zahájeny. Zákon zahrnuje všechny případy, v nichž směřuje úmysl pachatelův k tomu, aby zkalil pramen soudcovského přesvědčení vědomě nepravdivou svědeckou výpovědí. Tento úmysl dlužno předpokládati ve všech případech, v nichž v době, kdy se pachatel o křivou výpověď uchází, jest pravděpodobno, že by osoba, na kterou se o nepravdivé seznání obrací, mohla býti volána k soudu za svědka. Byla-li osoba dotyčná již jako svědek obeslána čili nic, je lhostejno. V tomto případě věděla obžalovaná — jak rozsudek výslovně zjišťuje — že se jedná o krádež, která bude soudně projednávána, a v tomto vědomí se ucházela o křivé svědectví a vykonávala tak předem trestný vliv na očekávané řízení, jehož úkolem jest zjistiti pravdu materiální. Zabrániti každému takovému pokusu, aby pravda se zvrhla v nepravdu, jest právě úkolem § 199 a) tr. zák.

Čís. 761.

**Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).
Pletichy opětným prodejem ovocného sadu.**

(Rozh. ze dne 9. března 1922, Kr I 498/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Praze ze dne 10. února 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle § 11 č. 4 zákona ze dne 17. října 1919, č. 568 sb. z. a n. a přečinem dle § 7 (3) téhož zákona — mimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce věcné (čís. 9 a) § 281 tr. ř.) dovozuje stížnost, že nelze shledávati trestné pletichy v opětném prodeji sadu obžalovaným, chtěl-li při něm docíliti přiměřený zisk za svou 6nedělní práci, za investovaný kapitál a risiko ztráty při nepříznivém počasí. Připouští, že koupil sad za účelem výdělečným, což o sobě není trestné, popírá, že by byl od počátku

měl úmysl, prodati jej v celku dále. Stížnost přehlíží, že obžalovaný opět-
ným prodejem sadu porušil nejen smluvní závazek, nýbrž předsevzal jed-
nání nedovolené. Zákaz dalšího prodeje v celku chránil nejen zájmy ma-
jitele sadu, nýbrž i — a to v první řadě — zájmy spotřebitelů před zvy-
šováním cen dalšími zbytečnými převody ze sadaře na sadaře. Proto bylo
stanoveno vládním nařízením ze dne 18. května 1920, že jedině přípustný
prodej sadu je, stane-li se buď veřejnou dražbou za intervence zástupce
politického úřadu, neb ofertním řízením, při čemž oferta musí býti po-
litickým úřadem schválena. Prodal-li obžalovaný jako sadař svémocně a
z volné ruky sad dále opět sadaři a za velmi zvýšenou cenu, obcházel
tím zákonný předpis a jednal nedovoleně, pletichářsky. Jeho jednání by
bylo pletichářským i v tom případě, kdyby se byl teprve později rozhodl
prodati sad dále bez úředního schválení, bylo jím tím spíše, měl-li tento
úmysl od počátku. Pouhým popíráním zjištěného úmyslu v tomto směru
neprovádí stížnost materielně právního důvodu zmatečnosti. Že bylo
jednání obžalovaného způsobilé, stupňovati ceny, vyplývá ze srovnání
ceny, za kterou koupil (2920 K) a zisku 2279 K, který neoprávněně zvýšil
cenu sadu při prodeji, vystupňovav ji na 7100 K.

Čís. 762.

Předražování (cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák.).

Ten, kdo koupil předměty potřeby, jimiž byl oprávněn obchodovati, původně pro osobu sobě blízkou, může si zaúčtovati skutečné a přiměřené náklady za jich opatření, dopravu a prodej, rozhodl-li se později prodati část jich osobám cizím.

(Rozh. ze dne 9. března 1922, Kr II 45/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zma-
teční stížnosti obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při krajském
soudu v Uher. Hradišti ze dne 18. října 1920, pokud jím byl stěžovatel
uznán vinným přečinem předražování dle § 20 čís. 2 a 4 cís. nařízení ze
dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z., napadený rozsudek v tomto směru
zrušil a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Nalézací soud vychází z názoru, že, koupil-li obžalovaný třešně jako
dar pro svou dceru, nebyl oprávněn, při prodeji třešní vojínům čítati
náklady za dovoz, zmar času a za sáčky. Dovolávajíc se důvodu zma-
tečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., označuje zmateční stížnost obžalovaného
právem tento názor za právně mylný, neboť stěžovateli nelze přece dů-
vodně upříti oprávnění, aby si při prodeji třešní, jež byly původně určeny
jako dar osobě jemu blízké, na který má prý povolení živnostenského
úřadu, — směl zaúčtovati skutečné a přiměřené náklady, mu jich opa-
třením, dopravou a prodejem vzešlé, rozhodl-li se později, prodati část
z nich osobám cizím, jemu lhostejným. Nalézací soud vyslovil, že cena
3 K stěžovatelem za 1 kg třešní požadovaná byla zřejmě přemrštěnou,
koupil-li on sám 1 kg za 2 K 30 h. Při tom soud nijak nepřihlížel k tak